

Uit de tijd door Edith Potjer

column

De duif (3)

“Ze noemen ons op de camping “de tortelduifjes”

Elk jaar van november tot maart zijn ze samen in Oostenrijk op de camping. Lekker kacheltje aan, en elke dag in de sneeuw. Skiën doen ze allebei als de beste. 's Avonds soms samen en soms met de medekampeerders/skiërs een kaartje leggen en gezellig bij elkaar zitten.

Tussendoor komen ze naar hun thuisbasis en leggen flietsbezoekjes af bij alle familie en vrienden in Nederland en dan in mei weer naar de camping in Spanje, waar ze zomers verblijven.

Veel samen in een kleine ruimte, maar dat maakte het alleen maar knusser. Ze hadden het heel gezellig samen, nu al bijna 60 jaar. Hij kluste, en zij breide veel, vooral voor hun twee kleinkinderen waar ze dol op waren.

Hoe is het mogelijk, dat die ziekte haar zo snel te pakken kreeg. In februari nog aan het skiën en nu is het april en is ze weg.

De uitvaart was mooi, maar ook zeer emotioneel. Haar onaffe breiwerkje op de kist.

De kleinkinderen hadden elk een mooi verhaal over oma verteld evenals haar man. De tortelduifjes kwamen ook langs, zo werden ze door veel vrienden genoemd, zo gehecht aan elkaar, nog altijd hand in hand lopend, een twee-eenheid.

Een paar weken na de uitvaart kwam ik de zoon tegen. Hij liet me zien hoe hij twee mooie keramiekenduifjes gevonden had om straks de as in te bewaren. De rest van de as zal verstrooid worden op zee, op de plek waar ze als kind altijd was.

Haar man is toch maar naar Spanje gegaan, naar “hun plekkie” in de caravan op de vaste plek op de camping. De kleinzoon ging mee om de eerste week bij opa te zijn, zodat hij kon “wennen” en niet alleen was. 's Avonds zitten ze samen voor de caravan met een wijntje: er strijkt een duif neer vlak bij de voortent die daar even blijft rondscharrelen. De man schiet vol, “hoe is dit mogelijk, wil ze me zo laten weten dat ze bij me is?” “Ach lieverd, ook al ben je er niet meer, je bent altijd bij me”.

Dag duif.